

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 365. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960424352/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

turens Lov tilkommer, Leopardinden derimod beraabede sig paa Praxin og Exempler, som vise, at Dyr saavel som Mennesker af hendes Køn stedse virkeligen have ført Herredømmet. Saasom denne Tvistighed rygtedes udi Skoven blev den allmindelig blant alle andre Dyr: Og, saasom den i Mindelighed ikke kunde bilægges, besluttede man at indstille Sagen for Skov-Guden Pan, for hvilken den blev ageret af en Skade og en Skadinde, som paa samme Tiid holdtes for de største Procuratorer udi Skoven. Efterat Sagen med største Veltalenhed af begge Parter var ageret, blev af Pan fældet saadan Dom, at Mændene skulde, som forhen, have Navn og Titel af Herredom, som dem ved Naturen tilkom, og at Qvinderne skulde have Herredømmets Brug og Øvelse, som de ved en bestandig Praxin havde Hævd paa. Omkostningen skulde paa begge Sider ophæves.

Fabelen viser, at ved saadanne Tvistigheder endogsaa udi Menneskelige Societeter intet andet Udfald kan ventes.

97. Fabel.

Om tvende Aber.

To Aber stode engang ved en Strand-Bred og spøgede sammen. Dette Spøgerie varede saa længe, at den eene stødte den anden ud i Stranden. Den som Skaden havde gjort, arbejdede af yderste Kræfter paa at redde sin Medbroder, at han ikke skulde drukne. Han var omsider og saa lykkelig, at han fik ham optrokken, skjønt halvdød paa Landet: Han søgte derpaa, at vederqvæge ham, og sagde: Du maa takke mig, kiære Broder! Du seer hvad Umage jeg haver havt at redde dit Liv. Den anden sagde da: Jeg vilde gierne takke dig, hvis du ikke havde havt Umage med at styrte mig i Stranden først.

Fabelen lærer, at man ingen Tak er skyldig til den, som redder sin Næste af en Nød og Fare, som han selv haver styrtet ham udi.

MORALSKE FABELER

98. Fabel.

Om Musen og Ædderkoppen.

En Muus hørte engang, at en Pige vilde gjøre reent udi et Kammer, hvor en Ædderkop var med sin Væv. Musen, som var medlidende, advarede Ædderkoppen derom, at den i tide skulde redde sig med Flugten. Nogen Tiid derefter fik Ædderkoppen at høre, at man vilde sette en Kat ind udi Spise-Kammeret, hvor samme Muus med andre havde sit Tilhold. Dette gav Ædderkoppen Musen tilkiende, og bad ham krybe ind udi en Huule: Hvilket da Musen havde gjort, spandt Ædderkoppen strax en Væv for Indgangen til Huulen. Katten, som var en sterk Støver, merkede vel, at der maatte være et Muse-Reede, men da han saae Væven for samme Huule, sluttede han, at den maatte være tom, og derfor lod den blive u-rørt.

Fabelen lærer, at intet Dyr er saa ringe, at det kand jo gjøre enten ondt eller godt: Den viser og Exempel paa Taknemmelighed.

99. Fabel.

Hvilket af alle Creature er det tapperste.

Der reysede sig engang en Tvistighed udi Skoven om hvilket Creatur var det dristigste og modigste. Løven meenede da Frisen sig at tilkomme, efterdi han var en Skræk for alle Dyr og Mennesker; Elephanten paastod det samme, opregnede, hvor mange store Seyervindinger ved Elephanter vare erholdne; Et Dyr og en Fugl efter anden talde sin Sag, og de fleeste havde noget til Beviis at anføre, saa at de, som herudi vare beskikkede Dommere, vare gandske tviviraadige, og vidste ikke hvem de saadan Qualitet kunde tildømme. Just i det samme angav sig en Flue, som forlangede Audience. De andre Dyr og Fugle loe deraf, og dreve Spot med ham: Fluen blev dog ved sin Paastand, og, da ham endelig blev tilladt at tale, sagde han: Naar Keysere, Konger, Fyrster og store Prælater